

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

—Vosté: páguim lo compte.

—¿Qué m' explica à mi? Entenguis ab lo govern, que, diu que ja hem fet LA PAU.

CASTELAR

L'eloqüència es un riu que 's despenya del cim de una montanya y arrastra a son pas los obstacles que se l'hi interposan, deixant en la rivera un llit de terra fecundisada, ahont al poch temps hi verdegan cent hermosas plantas ó hi creixen y arrelan cent arbres majestuosos.

Aquest riu poderós troba devegades obstacles invencibles, contra 'ls quals se estrellaria atacantlos de front; troba macisas montanyas que no pot rebatre, y llavors suaument las rodeja, multiplicant la llargaria del seu curs, á fi de realisar, com realisa, l'objecte de sa existencia.

La eloqüència es lo sol que majestuós s'aixeca, banyant ab llum tot lo ample espay.

Si un núvol s'interposa entr' ell y la terra, los seus raigs son prou poderosos pera desvaneixe 'l ó pera daurarlo, convertintlo aixis en trofeo de sa esplendent victoria.

Tals ideas brotaván en nostre cor é invadian la nostra existencia, al llegir lo discurs pronunciat pèl rey de la tribuna espanyola, per l' eminent mestre de la democracia, D. Emilio Castelar, ab motiu de la discusió de la contestació al mensatge.

**

Una ploma d'or necessitariam y un talent igual al del ilustre autor del discurs, pera donarne d'ell una pàlida idea als lectors de la *Campana de Gracia*.

Fins llavors, la discusió potdirse qu'era languida. Lo acerat discurs de 'n Pidal, lo pulit discurs de 'n Romero Ortiz, lo ampolós de 'n Moyano, aquell de 'n Sagasta, qual llengua semblava lo fibló de una vespa, eran apreciables per la dura oposició que feyan al govern, avants de que Castelar obrís los llabis.

Mes desde 'l moment en que ressoná sa véu autorisada, desde 'l moment en que 's féu sentir l'accent de son cor sempre lleal y sempre honrat, la política del govern ja mal-ferida, caygué morta y desacreditada als peus del eloqüentíssim orador, en lo concepte de la part despreocupada del país, que aixis aplaudia al gran home d'Estat, quan temps endarrera feya miracles pera vence á la demagogia desbordada, com avuy al orador sens igual combatent á una situació mal definida, més amiga de parlar de llibertat que de practicarla, donada á solucions hipòcritas y pera la qual los drets del ciutadà no existeixen ni han merescut jamay la seva atenció.

**

Nosaltres compreném que la majoria, disciplinada com un remat, ofegui en son cor l'impresió que per forsa devian produhirli las paraulas del gran orador, com compreném també que 'l president que mil cops agafá la campaneta, pera aturar lo vol atrevit de sos períodos, la deixés tranquila, seduhit per la màgia enlluernadora de una eloqüència, que es gloria de la tribuna espanyola.

Ni Castelar se proposa convertir á una majoria impenitent pèls seus mateixos compromisos, ni comprometre per rés del mon la magestat que déu reynar sempre en lo sagrat temple de las lleys.

Quan Castelar parla en lo Congrès, no parla al Congrès tant solzament; parla al país, parla al mon enter, y sas paraulas, traspassant las parets de aquell edifici, s'escampan per la atmósfera y 'l país al respirarlas ab l'ayre, gosa y 's regenera.

Consoladora esperansa 'ns han produhit á nosaltres: consoladora esperansa haurán produhit en lo país: la esperansa de que

ab homens com ell, es encara posible un régimen de honrada democracia.

**

Lo millor elogi que pot ferse de l'últim discurs de Castelar, l'ha fet en Cánovas.

Si: en Cánovas dihent que segons com anirian las cosas, podia donarse 'l cas, de que en lo Congrès xoqués la inviolabilitat del diputat ab un'altra inviolabilitat, propia del sistema monárquich, avuy dia establert; en Cánovas dihent qu'en aquest cas pendria las sévas midas per salvaguardar aquesta, encare que fós en detriment d'aquella; en Cánovas finalment, recordant á la majoria que un dia 'l general Pavia vá disoldre 'l Congrès, demostrá fins ahont havia arribat l'estocada dirigida al govern pèl gran orador de la democracia.

**

Las amenassas del President del Govern, l'intent de que sembla animat, de fer que 's mermin las atribucions altíssimas del diputat de la nació, cosa que no s'ha vist fins are en cap Parlament del mon, l'us d'aquestas armas, que be 'n podrém dir armas de la desesperació, tot nos demostra, l'estat en que 's troba 'l govern presidit pèl Sr. Cánovas.

Una part de la majoria s'aixeca en contra d'aquestas declaracions, atentatorias, á la independència dels Parlaments, perque adhuc en majorias com l'actual, succeheix alló de que «tant y tant vá 'l cantí á la font, que á la fi 's trenca», y vé que la véu de la dignitat ofesa, ofega la lley de la disciplina mes dura.

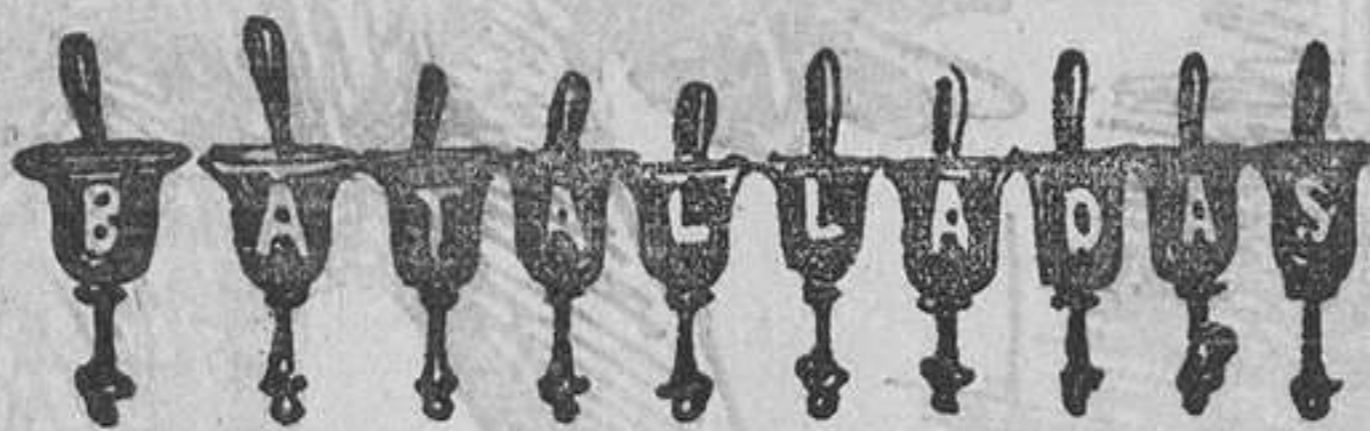
**

En tant, mentres escribim aquestas ratllas, Madrid s'entrega á festas espléndidas per festejar lo restabliment de la pau.

Lo govern se recrea en ellas y disfruta. ¡Enhorabona! Pero mentrestant que no s'olvidi de aquell ditxo:

«De las riallas ne venen las plorallas.»

P. K.

Hem rebut l'últim discurs íntegre que vá pronunciar lo gran orador Castelar, ab motiu de la discusió del mensatge: demá lo donarém per suplement á *La Campana*.

Adverteixin que 'l discurs aquest vá durar tres horas, y que la lectura del extracto publicat pèls periódichs apenas durava una hora.

Y com que de lo que diu en Castelar no se 'n pot perdre ni una paraula, de aquí que 'ns haguém decidit á emprendre 'ns la publicació d'aquest magnífich discurs, contant ab que será bèn rebut dels nostres lectors.

Las Cortes tenen una ventatje.

Tenen un vice-president que val una India. Figúrinse qu'es vice-president y gobernador de Madrid.

En una paraula: pot fér callá als diputats y agafá als electors.

¿Qui l'hi empeta la basa?

Absolen al bisbe de Urgell.
Y diuhen que se 'n vá á Roma á fer dimissió de la mitra.
¿Ho entenen vostés?
Donchs jo tampoch.

A la catedral de Vich no va haverhi *Te-Deum*.
Lo *Te-Deum* va haverse de cantar als Trinitaris, pèls capellans de regiment.
En quan al bisbe, ¿qu'es cas de *Te-Deum*!

Comentari á tot aixó: A las cantonadas de Vich varen sortir aquets versos:

«No volen cantá 'l *Te-Deum*
«perque 'l mestre es del mes fins,
«diu que alguns lo cantarian
«si guanyaban los carlins.»

A sota hi havia pintada una mitra bastant bèn fèta.

«¡A bajo los fueros!»

Aquest era 'l lema que sobresortia en la major part dels balcons de Madrid: aquest lo crit que sobrepujava á tots los demás crits d'entusiasme.

Diga lo que vulga en Mañé y Flaquer, lo sentiment públich posa 'l dit á la llaga.

Sino arrencavam las causas de la guerra fins al arrel, Espanya 's quedaria ab un arrel..... de ximple.

Aquesta semana hi ha hagut telégramas de Madrid dirigits á periódichs que s'han rebut ab 40 y tantas horas de retrás.

Hi ha uns telégramas urgents, que pagan tres vegadas lo seu valor, y per xó tardan.

Lo govern per anar depressa, pensa montar un servey de cargols y de tortugas.

Val la pena de que se 'n ocupi.

S'han creat caixas destinadas á socorre é instruir á fills de militars morts en campanya.

¿Y pèls pares dels soldats?

¿Y pèls pares y pèls fills del voluntaris y miliciansos?

¿Qué no son de Déu?

Diuhen que quedará suprimit l'institut de Palma.

Diuhen que prompte quedará edificada un Plasa de toros en la Corunya.

Aixis dos aucells de un trèt se matan, y está bèn fet:
Vingan toros, fora ciencia banyas... res de inteligencia...
¿y 'l país tant satisfet!..

¡Cosas del govern!

En Cánovas diu que 'ls que atacan lo govern debilitan lo principi monárquich.

Ab aquest motiu exclama un periódich:

«Avants lo ministeri responsable era un escut del trono; mes are sembla que 's desitja que 'l trono siga un escut del ministeri responsable.»

En Mañé y Flaquer en un article, als que som enemichs dels fueros nos diu «Chacals de la especie humana.»

Si en lloch de no voler los fueros, los volguéssim, unintnos ab los carlins que han sembrat de crims y de maldats la terra espanyola, llavors forram uns angelets.

Ab lo qual se demostra que hi ha gent que no pensan ab lo cap, sino ab las orellas.

En Pavia fent lo discurs:
«Vaig enviarhi la guardia-civil, perque cumplís la missió del seu institut.»
La majoria riu y aplaudeix.

En Cánovas al final del seu discurs:
«Fèu bondat ¿ho sentiu? Recordéus que 'n Pavia va disoldre una Asssamblea.»

Nosaltres: *Nunca digas*:—*De esta agua no beberé.*

En Cánovas en un discurs vá atacar rudament al sufragi universal. La majoria vá aplaudir plena d'entusiasme.

Un orador vá comparar á la majoria ab las fillas de Loth, que després d'emborratxar al seu pare se 'n reyan.

Deya un moderat hidrófobo:

—Jo no sé, á n' aquest Castelar perque 'l deixan cantar tant claritu. ¿'T desvias? ¿Campanillaso! Vaja, jo no entench perque no l'han d'interrompre.

—¿No sab perquè? Perque en Castelar es una gloria nacional, é interrompre 'ls seus discursos, equival á interrompre la gloria de la nació.

Obras novas que trobarán en la llibrería de 'n Lopez, y que si son gent de gust las comprarán:

La ciencia moderna. *Viage por el espacio* del gran astrónomo francés Flammarion; 10 rs.—Lo rector de Vallfogona, novela de Feliu y Codina, ab grabats de 'n Padró, 10 rs.—Los aventureros de G. Aymart, plé de láminas, 4 rals.—Leyendas de Enrique Heine (IV tomo de la Biblioteca de Ambos Mundos) 2 rals no més.—Martín Paz de Julio Verne, 3 rals y Chancellor del mateix autor, 4 rals.

També 's reben suscripcions á l'importantíssima historia de Catalunya, que costá llarchs anys d'estudis á son autor D. Antoni de Bofarull, y qu' está destinada á fixar las bases de la verdadera historia catalana. Vingan á veure la primera entrega, y si no s' enamoran de una edició feta ab un luxu inusitat, perdoniu que 'ls diguém, que no hi entenen.

¿QUE FARÉM?

Vamos, ahir tot marxava tot marxava al punt de dalt: ab carlins per las montanyas per las vilas y pels valls: Garrotadas per tot dia, tiros, gresca y trons y llamps, escapularis cartutxos, bayonetas, boynas, sanch, formavan una xanfaina que dava gust de menjar.

Avuy entran á Igualada, y 'ls saquetx es dels mes grans, demá passat á Manresa, y á cent pobles liberals, á Granollers *ripium rípium*, al Vendrell hi ha un daltabaix, á Llayers y Vallfogona fusellan doscents soldats y per tot ahont van hi hi incendis, rosari y terrabastalls.

¡Oh hermosos temps pintorescos, com may més n' hi haja hagut cap! Dias de drama de tarde plens de incidents palpitants, jo 'us he vist y un dia foreu lo mèu pasto espiritual; cada incendi una alegria, cada mort un funeral, cada saqueix tot un drama y finalment cada assalt una novela estupenda com de Ponson de Terrail.

¿Y are tinch d' estar en vaga y ab los brassos encreuhats, mirant com volan las moscas per tot passatemp?—Jamay. No en vá sento que 's belluga dintre del mèu cor la sanch; y no en vá una véu interna «¡Católich!» me vá cridant... Vaja, es precis que m' ocupi. Pero ¿en qué?—Ja 'u tinch pensat.

Diu que s' ha acabat la guerra que per tot reyna la pau, y que 'l poble en pes proclama la victoria liberal. Diu que 'l carril torna á corre y qu' es torna á obrir l' treball. Ja tinch ab qui barallarme, ja tinch á qui rompre 'l cap, mans á l' obra, endansa y fora y endavant, sempre endavant.

Vinga l' unitat católica y exposicions á barrals, renyinas en las familias, morts que s' alsan per firmar, donas, criaturas, ximples, tot es bó, tot servirá, que si vá segar l' exércit de la guerra l' ample camp, es precis sembrá altra guerra per de aquí quatre ó cinch anys.

P. DEL O.]

Entre beatas:

—¿No véu com encare no s' ha acabat la guerra?

—Perqué?

—Perque á Madrid encare se las pegan.

—¿Qué diu santa cristiana?

—¿Oh y que tot déu ser plé de ferits. O sino miri 'ls diaris y veurá que tots ells parlan de *desfilas*. ¿Vol dirme si no hi hagués ferits de qué servirian aquestas *desfilas*?

Diu un periódich:

«Los canons presos als carlins, anirán á Filipinas.»

¿No estaria bè que hi anessin també los carlins presos?

¿Oh discurs de 'n Pavia!

Un que vá sentirlo deya:

—Es tant dolent que quan nos ha dit que no 's dava per arrepentit y que en igualtat de cassos, tornaria á obrar del mateix modo, jo he dit: «Disolgui tantas Asssambleas com vulga; pero per mor de Déu, no 's prengui may mes la pena de esplicarho.»

Es un cas, que 'ls funerals son mes tristos que la mort.

Se diu que 'l govern, quan estiga cansat de una Asssamblea, encomenarà un discurs á n' en Pavia. Es segur que 'l saló de sesssios queda desert. Y l' Asssamblea disolta.

L' hivern al despedirse de nosaltres, bufa qu' es un gust.

Fá un fret, que sembla un discurs de 'n Cánovas.

No obstant, ara que s' han acabat los carlins, sembla que no faltarà qui *escalfi* als liberals.

Lizárraga ha dit als carlins:

—«Presentéuse á indult; pero aixís que 'us torném á cridar que no féu falta.»

Y 'ls carlins se presentan á indult.

Y 'l govern los admet.

Y 'l Brusi 'ls obra 'ls brassos.

Y jo trobo que á pesar de tot com que jugan ensenyant las cartas, no guanyarán may.

Entre uns quants madurs que no han pogut pescar ni una malehida plassa d' escribent:

—Aquí á Espanya, lo que are hi fá falta es un Narvaez.

—Mes falta 'ns hi fa un Rotschild, que aquest al ménos té quartos.

Los periódichs denuncian abusos comesos en la casa de Caritat.

La nova junta 's lluheix.

No sembla sino que 's proposa que alló deixi de ser la Casa de Caritat y torni á ser l' Hospici.

La por de la quitxalleta.

Ha desaparecut lo mestre de primeras lletras de Cullera.

No 's creguin: encare que tingnés *cullera* no tenia sopas.

¿Pobre home!

¿Ja han vist lo *Guarani*?

Al acte tercer hi surten los indios y ballan armats de porras. Un cacique s' ho mira.

—¿Qui es aquest cacique?

—En Sagasta.

—¿Y aquells dels garrots?

—La partida de la porra.

—¿Perque del banch dels ministres ne diuen banch *blau*?

—Perque hi cauhen totas las garrotadas.

Los discursos de 'n Pidal solen estar plens de llatinadas.

¿Vol dir que 'l govern no fila? Llatinada!

¿Vol dir que aném malament? Latinada!

De modo que si la seva eloqüencia no es d' or, es de *llautó*.

En la Rambla. (Histórich.)

Un xicot: ¿La Gaceta de Barcelona, ab lo discurs de 'n Castelar!

Un senyó:—¿Discurs de 'n Castelar! Dóname 'n un.

—¿Oh! Val quatre quartos.

—¿Y aixó?

—Rés: quan en Castelar parla, 'ns fá menjá als pobres.

—Tè noy, dos pèl *Diari*, y dos per l' acudit.

Al Congrés Catalunya hi té tres Fabras. ¿Hi ha apellidos molt afortunats!

En Nilo Fabra, en Fabra y Floreta y en Camilo Fabra.

Es á dir: tres Fabras distints y cap diputat verdader.

Perque cap d' ells pensa dir una paraula.

Al final de la legislatura, alguns electors del districte quart pensan obsequiar á D. Camilo Fabra ab una edició complerta dels discursos que pronuncihi en l' actual Congrés.

Lo tomo constará de quatre páginas.

A la primera hi haurá la portada: á la segona la paraula SI, á la tercera la paraula NO, y á la quarta la paraula FIN.

Res mes eloqüent que aquests discursos. Los editors se 'ls disputarán á estira cabells.

Diu lo corresponsal de 'n Brusi:
«Lo discurs de 'n Castelar no es mes que una sinfonia democrática.»
Si senyor: una sinfonia á tota orquesta, magníficament executada.
Castelar es lo director d' orquesta.
Pero 'l corresponsal del Brusi, no es mes que 'l trompa.

Diuhen que durán al capellá de Flix á Barcelona.
¿Qué no l' hi farém cantá 'l Te-Deum?

Un crach:
—¿Qué la guerra s' ha acabat! ¿qué la guerra s' ha acabat! Mentida!
—¿Perqué?
—Perque ahir vaig rebre una carta de fora y encare hi há 'l sello de guerra.

Avants de llicenciar á la quinta extraordinaria de 1874, varen donar lo canonet de llauna als soldats casats.

De modo que al donarlos la llicencia, varen donarlos una creu.

La creu del matrimoni.

¿Qué nó 'u saben?

En Bosch y Labrús vá presentar una enmienda; pero no vá apoyarla.

—¿Una qué? preguntaba un fadrí sastre.

—Una enmienda.

—Deurán voler dir un remiendo.

CANTARELLAS.

Ullets blaus, boca xiqueta,
cabell ros y galdas rojas,
péu xiquet y..... cent mil duros
¡quins adornos per la noya!

T. y S.

Per mes que 'm digas Paulina
que no 'm vols, jo 't faré l' os,
que en eleccions ja sabs nena;
las donas, no teniu vot.

Y

Quan veig que ploras, quan veig
que no tens consol possible,
al veure las tèvas llágrimas
jo... m' hi faig un tip de riure!

A. S. L.

CUENTOS

Un comerciant vell y rich se casá ab una nena molt jova.

Un dia se 'n vá á trovar un metje y l' hi explica que la seva senyora de nit somia y pronuncia molt sovint la paraula Enrich.

—A veure com pot ser y com s' ho explica vosté senyó doctor?

—¿No té pas cap persona coneguda d' aquest nom?

—A no ser que siga 'l mèu corredor: un xicot de 26 anys que cada dia vé á veurem... ¡oh y qu' es un galan subjecte!..

—¿Aixó será, aixó será, diu lo metje: 'l seu corredor... ¿con qué 'l seu corredor?... ¡Ah! Es que la seva senyora hasta dormint pensa ab lo negoci.

A una senyora se l' hi morí 'l marit.

Plena de desesperació y ab los ulls cuberts de llágrimas exclamava:

—¿Com m' ho faré pobra de mí! sense amparo de ningú.

Y com qu' encare feya goig, l' hi digué un dels convidats á l' enterro:

—Dona, dona, consólis: no 's despacienti: aquí té un que l' hi donará la má sempre que vulga.

—Perdoni: no pot ser, digué ella no deixant de plorar: ahir mateix vaig donar paraula á un altre: será per millor ocasió.

EPIGRAMAS

—¿Veü quina creu D.ª Clara?
—¿Si que es macal
—Y sab lo preu?
—Vuytanta rals!
—Si qu' es cara
—No senyora, no, qu' es creu.

D.

De ferte l' os ja cansat
estich hasta las orellas,
deya l' Anton molt cremat
á l' Elvira, y s' ha acabat,
no vull fer mes centinellas.
Y ella ab modo molt melós
li diu: —No 't cremis, no cal:
mira noy, aquí entre 'ls dos:
si estás cansat de fer l' os
fesme ara un altre animal.

X.

CORESPONDENCIA PARTICULAR.

Han endavinat xaradas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Deuhet de Reus, Miserere y Ralip.

Las demás etc., etc.
Ciudadá Campaner de Gracia: Insertarém lo problema.—D. Carquinyoli: La seva poesia verdeja una mica massa.—Mosca-balba: Será tan mosca-balba com vulga, pero per copiar cregui que no 'n es gayre. Figuris la sorpresa que 'ns ha produhit lo que 'ns envia, sabent que las fabuletas las varem publicar nosaltres mateixos temps endarrera.—Ciri-neo: Hi anirán las Cantarellas.—Pepet: Es molt fluix encara que ben versificadet.—Xufiero: Lo que 'ns remet no es mes que orxata de xufias.—Amich de 'n Crospis: Insertarém los epigramas; son bonichs, encara que no massa nous.—Tomaset y Joanet: Idem un dels seus, pero res més.—Un espanyol: Vosté tindrà molt amor á la patria; pero de segur qu' encara 'n té més á no aná á l' aula; questions com la que vosté 'ns cita, son massa insignificants.—Joan de Burgos: Ja hi ha la seva intenció; pero fluixeja.—Ciutadans Gallinot, Un solté, Barcelona y Girona, P. T., Bon cap de casa. Un laletá, Cap de timbal, Deuhet de Reus, Palitrocas, Pa y rahim y Gat de mar: Lo que aquesta senmana 'ns envian no vá prou llís.—Antoneta, Gracieta y Filomena: Un quiento arreglat hi podrá anar.—Joan Llopart: Hi ha mes dias que llangonisas: respecte á corretjirli, tenim molta feyna: si may nos desocupém mirarém de ferho.—A. S. Ll. Hi anirán algunas cantarellas y un epigrama arreglat.—Mestre de casas: Es molt diluhit y de poch interés pels lectors de LA CAMPANA, sense que regoneixém qu' está ben versificat. Resentiments ab ningú, fá mal pensant que poguem tenirne: l' únich que no podém passar, son certs rasgos d' orgull.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1 TORTURA CEREBRAL—Sta. R-i-t-a.
- 2 FUGA DE CONSONANTS:
La grabada Marta balla
balla ab Paca la panarra
y la xata Calamanda
canla y rasca la guitarra.
- 3 PREGUNTA 1.ª—Lo carrer de Rego-mi.
- 4 Id. 2.ª—Lo carrer de Du-fort.
- 5 XARADA 1.ª—Plá-ta-no.
- 6 Id. 2.ª—Ca-ta-ri-na.
- 7 ENDEVINALLA—Clas.
- 8 GEROGLIFICH—Val mes una de gresa que no pas dos de petites.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Ciri-neo y Nas de llauna: las 1, 5, 6, 7 y 8 Ralip: las 1, 5, 6 y 7 Deuhet de Reus: las 1, 6 y 7, Cap de timbal: las 6, 7 y 8 Estripa-quentos: las 1 y 7, Frasquito; y la 7 no més Rich, Rach, Cayna y Un campaner de Gracia.

ACENTÍGRAFO.

Quan fá una tot Mossen Blay
tot sempre la caritat:
en cambi Mossen Bernat
no la sab tot casi may.

UN NOVICI.

FUGA DE CONSONANTS.

. m.ss. m.ss. s'. nt.n.n
s. n. m.ss. . n m.ss. v.l,
. n. m.ss.ss. m.ss.ss.
m. ss. . m. ss. m' h. d. pr..
ISAAC.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la lletra del alfabet que s' hi pot coure milló 'l menjar?

JENANI.

2.ª ¿Y la lletra que dintre d' ella mateixa pot contenirhi totas las del alfabet?

R.

PROBLEMA ARITMETICH.

Dos amichs anant á fira varen enamorar-se de un caball, del qual l' amo 'n demanava 95 duros: Lo primer, diu al segon:—Dona'm la mitat del diner que tens y junt ab lo mèu ne tindrem lo préu just pera comprarlo.—Mes val, diu l' altre, que tu 'm facilites la tercera part del diner que tens tu, y també 'm vindrá just de la mateixa manera.

Are 's desitja saber: ¿Quina quantitat tenia l' primer? ¿Quina quantitat tenia l' segon?

XUIA.

XARADA

I.

Una noya molt hermosa
sols un poquet quarta-versa
me quatre-dos carinyosa
ab agradable conversa
l' hi miri un tres molt estrany
que té al pit, que la incomoda:
y jo l' hi dich:—Sens engany,
una dos, culpi á la moda.
Prenguis un vás de tres-quatre
y prima quinta com es,
tiris damunt de algun catre
de cara al ayre y res més.

DOBLÓ.

II.

Lector estich dos girat
tot, que no tinch un calé;
mes per xó faig y faré
molt prima..... ¿No ho ha trobat?

RALIP.

ENDEVINALLA.

Tinch qua, sens esser bestia,
sens fer may res, tinch un do,
tinch or, y per ell m' entrego,
tinch cau y só ben llis tot.
Per las parets jo solch viure,
desperto a voltas recorts...
vaja, que si no m' acertas,
no será per dirte poch.

CELDONI FLORAMICUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

AURORA Y FELIX.

NOVELA DE D. LUCIANO GARCÍA DEL REAL.

Encare que no sia de la terra lo llibre qual títol serveix de epigrafe á aquest escrit, no podem passar en silenci la seva aparició en lo camp literari de la ciutat dels comtes.

La novela Aurora y Felix, producció del reputat escriptor castellá Sr. García del Real acredita una vegada mes la fama de son autor en aquest género de literatura.

La pensament fundamental revesteix certa novetat, corren lleugers los dialectes, los tipos son trets del natural, y mes d' una vegada durant lo curs de sa lectura nos havem sentit impresionats agradablement. ja per los efectes dramátichs que ab naturalitat se produueixen, ja per los tochs de sentiment que la avaloran y donan á son autor lo títol de conciensut novelista.

Podem citar com un dels més felissos del llibre 'l de las aurenetas fent niu en lo barret de D. Benigne.

Sempre habem sigut del parer de no imposarnos al gust del lector en lo que respecta á críticas literarias. Indicat queda que la novela del Sr. Real, val y déu comprarla tothom qui sia amant de lo discret, y ab la lectura de un llibre ben escrit y millor sentit vulga passar la estona.

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixes.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj, 20.